

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

10. szám.

Pest, majus 1-jén 1849.

Borúra derű.

Folyó év május 1-től december végig a Marczius Tizenötödikére ezennel előfizetés nyittatik. — Előfizethetni a kiadó hivatalban (Országut Kunevalderház) és minden álladalmi postahivatalnál. — Előfizetési ár: Budapesten házhordással 5 fr. postán borítékban küldve 6 fr. p. p.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fiztetik.

Hadi tudósítások.

Görgei tábornok fővezér, apr. 22. már komáromi főhadiszállásáról küldé jelentését az ország kormányzó elnökéhez, melyet — a későbbi hadi működésekre vonatkozó részének kihagyásával — im a közönség elébe juttatunk.

Az I. és II. hadtest (Klapka és Damjanics) ma Komáromig előnyomultak.

Előnyomulásunk által e nagyfontosságú vár a bal Duna és Vág part oldalról megszállás alól felszabadított, azonban a Dunán túl huzott parallelákból lövöldözés folyvást tart, ámbár az ellenség ostromlóvegeinek száma, különösen a tarackoké nagyon csökkentnek látszik.

A vár az eddigi ostromoltatás által keveset szenvedett.

Lenkey tábornok ma négy zászlóalj gyalogság, egy osztály huszárral és egy üteggel a várat Csallóköz felől megszállt ellenséges hadsereg ellen tett egy kirohanást, mire az ellenség állomásait odahagyva, három gőzhajó a szigetről a Duna jobb partjára átkelt, de a mieink által üzböve vétetvén, ismét több embert veszített, kik kezeink közé foglyokul estek. A mi veszteségünk csekély volt.

A Csallóköz ezzel szinte megtisztult az ellenségtől.

Minden tudósításokból és saját tapasztalatom után azt következtethetem, hogy az ellenséges sereg Komárom megszállását nem igen fogja sok ideig folytatni.

Kedves kötelességemnek nézem még azt is megemlíteni, hogy a haza iránti jó szellem, mely a komáromiakat lelkesíté, a szenvedett sok veszteség és veszedelmek dacára is épen nem csök-

kent, és minden dicséretet érdemel. Az utóbbi hidrakásnál (a Dunán keresztül) a polgárok a legnagyobb ellenséges tűz közepette munkás részt vettek, valamint most is, midőn seregünk a várhoz közeledék, a lakosság a Zsitván és a vidéknek megáradott árkaivó hidak helyreállításához szükséges épületfát a legnagyobb készséggel és gyorsasággal állította ki.

Épen most érkezett tudósítás szerint Görgey Armin őrnagy és mozgó csapatparancsnok Körnöczbányára bevonult, minek következtében az ellenség Turóczig visszavonulván, a mieink a bányavárosokat ismét elfoglalák.

Debreczen, april. 27. 1849.

Az ország kor. elnöke.

Perczel Mór tábornoktól következő jelentés érkezett:

Ó-becsei hadiszállás april 20-kán 1849.

A csajkás kerület meghódított részének biztosítására s a Titel helységből ki-kicsapó ellenség dulásai elleni védelmül Ujvidéken elegendő erőt hagyva, f. hó 19-én hadammal Ó-Becsére értem, hol a lázongók a sz. tamásihoz hasonló roppant sánczokat hányva, azokat ágyukkal, nagyszámu gyalogsággal s osztrák dsidásokkal megrakták.

Közeledésemre azonban az ellenséges sánczok védőinek nagy része futásban keresett menedéket, más része hadseregem által ütve lekasaboltatott és a Tiszába fulasztatott.

Délutáni 1 órától késő estig tartott a tüzelés.

E nagy napnak nehéz fáradaibaiban kitüntették magokat: az 5-dik honvéd zászlóaljából Alemann László és százada; a 30-dik honvéd z. aljból Furkós Tamás és báró Bornemisza József századosok. A lovas tüzekek közül Trappl József tizedes, Rácz János, Kovács József és Stojkovic Svija. Egyébiránt Bács megye tökéletesen, a volt csajkás kerület pedig négy helységet kivéve egészen meghódítottatott.

Az ország kormányzó elnöke.

A mindig győzelmes Perczel tábornok újabb meg újabb diadalról tudósít; legközelebbi jelentéséből következő örvendetes tények adatnak a közönségnek tudtára:

Kikinda, april 24. 1849.

April 19-én a ráczság által időközben ismét elfoglalt és bámulatosan körülzáncolt Ó-Becsét meglepésig rövid küzdelemmel elfoglalva, mig kitűzött tervemhez képest eröm egy részével a Tiszán átkelhetnék, az ellenséget eröm más részé-

vel mind a Becsénél, Török-Becse ellenében, mind Péterváradon hagyott csapataimmal Josephsdorfban ismét nagy erőt pontosított ellenséget nyugtalanítottam, és vonám el figyelmüket mozdulatomtól, 21. és 22-kén a Bácskában működött seregem egy részével Adánál a Tiszán átkelve, a már eleve Tisza-Sz. Miklósrá berendelt szegedi hadosztályommal egyesültem.

Mokrinban a rácz vajdaság és patriarchájuk Rajacsics nagy népfelkelést határozta; és ott vagy 12—15 ezer rácz népség részint fegyverrel, részint láncsákkal ellátva az egész Bánátból összegyűjtették. Ezek a szegedi hadosztály jobb szárnyát a Derra őrnagy alatti dandárt megtámadták april 22-kén, de általa vitézül fogadtatván, miután a balszárnyat vezető hadosztályal Kollmann ezredes által ellentükben oldalas támadás intéztetett, megfutamodtak, és ismét Mokrinba vonultak.

Ó-Becsénél, Földvárnak és Josephsdorfra intézett szünetleni nyugtalanításaim folytán Theodorovicsnak a bánáti császári erő parancsnokának azt kelle hinnie, hogy vagy Ó-Becsénél, vagy Földvárnál akarok átkelni a Tiszán. Így történhete csak, hogy ő már több nappal előbb, T. Kanizsát is elhagyva, Török-Becse és Becskerek sáncaiba voná erejét. A felső vidéket Supán szerb ezredesre és a népfelkelés védelmére bízván.

23-án a szegedi hadosztályt Mokrinra utasítván, s a bácsi hadosztály dandárát Kikinda alá a becskerek utra küldvén, Kikindának onnani támadására, és a Becskerekről ellenséges erők figyelemben tartására: mig magam személyesen a másik dandárral a Mokrin és Kikinda közti támadásra nyomulék.

A mokrini népfelkelés észreuvé a veszedelmet, mely környezi, Mokrint védtelen feladá, és sok ezer kocsin, lóháton menekülést keresé. E közben két erős gyalog csapatja keresztül akart előczirkálímon törni, és bámulatos vitézséget fejte ki. A Hunyadi-huszárok által nagy tüzelések között háromszor rohantaték, mig végre részint ezek kitartó elszánt vitézségének s szünetlen ismételt rohanásának, részint a gyalog 6 fontos fél ütég néhány jól irányzott lövéseinek sikerült őket szétugrasztani, részint kivégezni, részint elfogni.

Sok ezer kocsi esett birtokunkba. Ezer fogoly, számos fegyver, kósza marha. A ráczok vesztettek 5—600 hallottat mindenfelé. A kocsik nőkkel és gyermekekkel meg levén rakva, ezek vitéz és nagylelkű seregem által szabadon bocsáttattak.

A bánáti némettség hódol, már ma sok jött hozzánk. A könnyen veszedelmessé válhatott Mokrinbani népfelkelés egy szerencsésen sikerült me-

nettel, kevés áldozattal megsemmisített. Én most indulok Theodorovics ellen. Perczel Miklós Péterváradnál a Csajkás kerületben pontosult erő fékezétre működik.

Basahid, Melencze közt a csatát éren april 24. 1849.

Theodorovics generálnak a Kikindánál szétvert lázadók egy részével egyesült hadát ma délutáni két órától 6-ig tartó harcban megvertem, Basahidát szuronyt szegezve elfoglaltam, és az ellenséget vitéz magatartása daczára Melenczéig kergtettem. Az ellenség 6-7 ezer gyalogságot és egy divisio Szerb lovaságot 5 ágyúval birt, halottjainak száma alig számítható, mert kegyelem nem adaték. Egy lószerkocsi, egy hadi pénztár, és a szerb dsidás osztály parancsnoka esett birtokunkba.

Perczel Miklóstól most vevék jelentést arról, hogy Nugent ostrom-tábora 21. sz. 22-én támadást intézte Mariaschno elfoglalására; de onnét személyes vezérlete alatt visszaverték.

Ugy szinte egy romboló dereglyét is küld az ellen-ég a Dunán le a hid lerontására; de ez az ügyes dispositiók következtében derék pontonierjeink körmei közé jutott, és pattant szét — kárt nem okozhatva. — Perczel, tábornok.

Gróf Batthyány Kázmér szózata a Dunán túli néphez.

Fel fel lelkes túl a dunai nép!

Pórázra füzöttlen szándokol hurczolni titeket — a közös ellenség, és küldeni akar Olaszthonba, hogy ne lássátok soha a földet, a hol születtetek; hogy soha ne lássátok többé az apát, a ki nemzett, és a jó anyát, ki ápolt titeket.

Igen, elhurczol; messze földre el! És mig oda lesztek: éhen fog meghalni gyámoltalan apátok, hátrahagyott feleségeiteket büntársává teszi az elmaradott ellenség. Becstületes nevetekre fattyakat keresztel, kik ki fogják túrni a ve-rejtékkkel szerzett vagyonból szülötteiteket.

Szívvéremet áldoznám értetek, hogy megóvjalak benneteket az inségtől, melly reátok vár.

Béketürés, csak egy kis béketürés, és a megváltás dicső ünnepe nem sokára elérkezend.

Az ellenség, diadalmas seregünk által megtámadtatva ellenszegült; de bátor honfiaink szuronya által mindenütt legyőzve fut, mint a nyúl, melly bokrából ugratott ki!

Erdély tiszta. — A bevehetlenné tartott Szent-Tamás nincs többé; és gondoskodtunk, hogy ezen rablófészeknek még csak emléke se maradjon fen.

A ráczság nagy részben meghódolt, és nagy részben világnak bujdosott, hátrahagyván a termékeny földet, melly ezentul a honhoz hű maradt fiakat illetend. Felső seregünk Pest falai alatt áll, és néhány nap mulva a három színű zászló a budai vár ormain lengni fog.

Fel fel lelkes túl a dunai nép! Küldjétek hozzám fiaitokat, hogy részesei legyenek a dicsőségnek, mellyet vitéz seregünk arat, hogy segítsenek megváltani titeket a rabigától, mellyben görnyed-

tek, és hogy részesítse őket a haza a honárulók elhagyott javaiban.

Hazánk képes, és elég értékkel bir megjutalmazni mind azt, ki szabadságunk dicső harcában részt vesz, és elég erős megbüntetni mind azt, ki elég gyáva és alávaló, tulajdon hazája ellen szolgálni. —

És most hozzátok szólok, harcziak! Hozzátok, kik Eszék gyalázatos feladásában részt vettek! Reátok nem vár más, mint örök gyalázat; és el fogtok hurczoltatni Olaszthonba, és a gyávaság átka követendi léptéteket, — mert közületek egyik sem érdend meg azt sem, hogy hazája földjébe temetessék. Idegen földön, idegen ég alatt, a kérelhetlen ellen-ég martalókaivá lenedtek.

Vissza, vissza harcziak! még itt az idő, hogy megbocsáthasson a boszús haza. Itt a tér, mellyen lemoshatjátok a szennyet, melly neveiteket bemocskolta.

Ti pedig lelkes túl a dunai nép! midőn közlemben hallani fogjátok ágyúink haragos dörgését, keljétek föl tömegestül, rontsatok el az ellenség elől minden hidakat és utakat, hogy el ne futtasson. Nyugtalanítsátok éjjel és nappal; takarítsátok el előle mindent, mi élelmére szükséges, hogy fáradtság és éhség eméssze föl. —

Fel fel lelkes túl a dunai nép! Fogjatok kezdet vitéz seregünkkel, hogy megboszulhassuk az istentelenséget, melly rajtunk elkövettetett. —

Esküdjünk örök hűséget hazánknak; — ellenségeinknek boszút és halált!

Kelt Szabadkán 1849-ik évi April hó 12-én.

Gróf Batthyány Kázmér, m. k.

vezér-főispán, s országos teljhatalmu biztos.

Fejérmegyei tudósítás.

Nem akarunk szólni azon harmadfél hónapi majd nem siri állapotról, mellyen át a világon voltunk csak, de nem élünk. Elzárva kormányunk és seregünk, mellyet csak sziveinkben érzünk magunkénak, de szájjal annak vallanunk szabad nem volt, mit sem tudánk arról, mi hazánkban történik. Mit sem dicső hadaink diadalmairól. Mit sem nemzetünk nagyszerű felemelkedéséről. Windischgraetz és Gaal Eduard hermetice elzártak tőlünk minden jó hirt. Csak ama két czinkos zaklatásai éreztették, hogy élünk.

Derülni kezd végre; kullogó császári csapatok vonultak át, s visszafelé temérdek pogyászszal. Mi szabadabban lélekezünk, sejtünk s reméltünk.

Hamar nagyobb csapatok következtek, végre Jelachich hadteste, talán 8000 ember, ha ezen elnyomorgott s inkább futó, mint hátráló harmiákat így nevezni szabad. De még futás közben sem feledkezének meg régi mesterségekről. Tetény első érzé a zsványok dühét. Fejérvárnak oka volt rettegni, de Jelachich vagy kerülé a pákozdi emlékezetet, vagy tudá, hol serege egyszer átvonult, nincs többé mit rabolni, s Érdnek s Ercsinek fordult, s lejebb meglátogató a zircziek előszállási gazdag pusztáit requirálva s e felett rabolva mindenütt. Ercsi maga 60,000 adag ke-

nyeret, 1000 mérő zabot, 200 horzó bort és 36 öl fát volt kénytelen adni, s megadván, kirabolatték. A gaz Ottinger tiszteivel a lelkésznel ebédelt, s az ezüst kanalak nagyrésze eltűnt. — Der weisse Rock duldet keinen Fleck — mondják ők, de az ezüst kanál is fejt, s nem látszik meg rajta.

Most Fejérmegye tiszta e czudar fajtól, a nép, s nem csak a magyar, mindenre elszánt s lelkesült. Fegyverei elrejték, de löpora s golyója nincs, csak az kellene s egy két száz honvéd és huszár s ügyes vezér, s ezrenként támadna fel utána iramodni ellenségeinek, mellyet tagadhatlan rémülésében szétverni, tönkre tenni könnyű volna.

Különösen kitünteté magát Baracska lakossága. Itt tüzeték ki az első nemzeti lobogó, s a nép szent ereklyekint üdvözlé. Erre menekült Bicske felől egy csapat horvát tiszt. Jöttök halatára a lakosság lovait elrejté, s ők előfogatot nem kaphattak. S midőn egyikök e miatt panaszkodva mondá: „Nekünk nem adnak előfogatot, de Kossuthnak bizonyosan adnának.“ Itt felelé egy lelkes fiatal hölgy: „Hogy Kossuthnak adunk-e attól függ, lesznek, vagy nem lesznek-e lovaink, de hogy ha lovunk nem lesz, kezeinkkel vonandjuk tovább kocsiját, az bizonyos.

E napokban 28 darab hizott göboly hajtatték át Baracsán. A lakosok megtudák, hogy a budai őrsereg számára valók, heten utána iramodtak, s az érdi nagy fogadó előtt elérvén, visszaterelték, s három megjavított ladikot összekötvén — mert az ellenség a kompokat végkép elrontá, a sajkákat csak átfuratta — átszállíták Csepelre s Ráczkevény Nagy Boldissár guerilla kapitánnak a status részére átadák. A marha ára 2800 pengő forint volt.

Fejérmegye népe epedve várja az első huzárt, s ez ezekre menő népfelkelésnek leend magva!

Kun Sz.-Miklós, april 29.

Aeneasi Infandummal kellene soraimat kezdeni, ha azon keserves statusquot akarnám leírni, mellyben szenvedtem, mióta nem küldheték Pestre egy kis republicanus valamit a közkedvességű Marczusba.

Ámde itt sopánkodás helye ne legyen. Elesni ember dolga, de fölkelni férfúé. Marczus Tizenötödike föltámadt Lukács nyomdájában ismét. Fölbredtünk mi is — kik eddig is, most is szinte fogjuk törni benne a borsót Bahurezianusaink már is kilenczrőfös orra alá.

Ne féljen ön szerkesztő! nem kell nekünk schweizi arany hengeróra, mit ő vidrasága ajánlott a honárulók czikkekért, lesz nekünk ösztönünk írni, nemesebb a világ minden arany órájánál, s ez a forró honszerelem, mit sem Vida, sem Windischgrätz valamennyi szelindcke el nem tompíthat.

Ha reflectálni kívánnék városunk multjára, talán olyanokat kellene előszámlálni, mellyek nagy részben már tudva vannak, miután még a bérencz lapok is kürtölték nemes elszántságát — bárha

nem épen úgy mint az valósággal megtörténhetett volna. Kun sz.-Miklós, melly annyira a német torkában volt, különben a gyalázatos Windischgrätz-féle proclamatióknak soha sem hódolt, annyira sem méltatván erőlyes előjárói, hogy azokat felbontsák, szóval, rajtuk nem paczkázhatott egyszerűen többet, (2 óra hosszáig) a midőn hozzánk kaszás nemzetörökhöz — tán 6 ágyúval, s valami 600 vasassal be bátorzkodott jöni, s azután sarcolásképen egynehány kenyeret s font szalonnát szemtelenkedett koldulni: be nagy merészség volt jámbor sógorok! Hagyjuk azonban a dicsekedést, nem szorul illy derék nép hangulata szavakra, mellynek creje tettekben szokott nyilatkozni! bár minden községek követték volna példánkat hasonló szellemben!

Ujság! ujság! — mindenkitől csak ezt halljuk most, mi ujság? egy rakással én is szolgálhatnék, ha alaposágáról meg lennék győződve, de ki tehetné ezt józanon? — miután a sok mendemonda gombaként terem; inkább keveset, de igazat. —

Vidékünkön közelebb egy kis összeütközés történt guerillaink és a németek közt, kik gőzhajón ereszkedvén le Solt alá — ugy csendeskén akarták meglopni kis táborunk éberségét, fűlsültek azonban a sógorok, miután a derék kopcsányi csapat jókor észreverte, s kedvező positiojából olly jeles bravourt tett, hogy többnyire kaszás embereivel futásba zavarta őket, tizet levágván belőlök, részünkről csak 3 ember halálával. Notabene, pedig azok a híres jügerek voltak a csatárok. Hihetőleg több kárt is okozhatott volna táborunk, ha Bernát csapatja a retirálást jobbnak nem tartja. Uram uram Bernát uram! bizony kár volt annyira menni, 6 vagy több mér-földről fedezni a Dunát? — Ide kellene csak az erd, hol igen kedves alkalom nyílnék azokat a némettel száguldó gőzösöket megleckézni. Egy batteria sülyesztőnek igen megjárna, no de reméljük, hogy majd lesz gondoskodás e részben is.

A függetlenség olly rég óta várt kedves napját ma, az az april 29-én nevezetes demonstratióval ünnepeltük meg... Közkedvességű papunk, miután lélekemelő szavakkal lerajzolta hazánk jelen állapotját s a habsburgok... a detronisált dinastia istentelenségeit: a nép a városháza elejébe sereglett össze, hol midőn a bíró szinte érintette az ünnepély tárgyát, a függetlenséget, áttért egyszersmind arra, hogy eljött tehát az idő, mellyben azon átkos reliquiákat, a hitesegett népszászárók portraitjait, mik még életnagyságban piromkodtak a nagy terem falain, eldobhatjuk, mire stante pede felrohant a nép, nem is várván tervre a határozott cassatio iránt, s letépte e falakról, s midőn egy a népből bicsakjával Ferdinándusnak szemét — mellyen különben is amaurose volt, kikanyarította s az ablakon lehajította, s így tovább, mellyeken azután az emelet alatt özönlő nép, körmeivel megtette az utolsó mütételt átok és szidalom közt. Méltó jutalmát azonban csak akkor kaphatták volna, ha e vérszopó nádályokat in natura lehetett volna eldöngöztetni... Az aranyos ráma pedig minthogy megmaradt, most már el ne felejtjük azon nagy

férfiut belerajzoltatni, kinek életét minden becsületes embernek imádságába kell foglalni! *)

Nem állhatom meg végül, miszerint meg ne jegyezzem, hogy circulál itt egy „Független“ című political lap, irányát a nemzeti politica szinezete adja. Igazán erőteljes dolgozatok közöltetnek benne. Ha megengedik az illetők, mutatványul egy párt közlendünk belőle... Másokor bővebben! —

Kiabéri.

Hulló csillagok.

* Tán soha nem voltak gyászosabb perczel Magyarország szívének, mint mikor az osztrák sereg januar 5-én daczos büszkeséggel gőgösen beléptettek. E nap eseményeinek egy kis epizódja soha ki nem megy emlékezetemből. A német színház megett hosszú sorokban fel valának állítva a horvátok, egyszer csak a mint egy tábornok ellovagol suite-jével előttök, felharsog Pesten legelőször e fölkiáltás: zsvio Jellasics. Ugy tetszett, mintha e hangokra fájdalmas nyilalás, halálos rángások futottak volna át az ország szívére. Ezen jelenet óta vérszemre kaptak a fővárosban tartózkodó ráczok, horvátok, szerbek, a vendéglőkben hangosan kezdettek Kossuth s a magyarok ellen beszélni, s mindenek felett a „zsvio Jellasics“ felkiáltást igyekeztek minden áron népszerűvé és divatossá tenni. Ezen divat azonban teljességgel nem tudott lábra kapni Pest lakóinál, csupán az utcagyermek tanulták azt el, ezek is egy kissé hibás orthographiával eképen: „zsvány Jellasics.“ Voltak pajkos gyermekek, kik valahányszor egy szerezsán elment előttök, mindannyiszor utána kiáltottak: zsvány Jellasics! mire a szerezsán visszafordulván, nyájasan helybenhagyást intett, sőt nem egyszer mosolyodtam el, látván, hogy helyeslőleg megveregeti a gyermek vállát.

* Egy helybeli kávéházban egy bajusz- és szakálltalan schwarzgelb, de a kinek tenyercemnyi nagyságú szakála és bajusza lehetne, ha le nem borotválná, egekig magasztaló dicsértet tart Windischgrätz érdemei felett, s dicséretében őt a most élő legnevezetes hadvezérek közé sorozza. Egy ifju ember, ki ezt boszankodva hallgatta, nem állhatta meg, hogy bele ne szóljon, s maga is meg ne toldja ezen magasztalásokat. „Nem tudom — így szól — megítélni hadi érdemeit, mindazonáltal én azt hiszem, miszerint Windischgrätz sokkal nagyobb mértő, sőt művész, mint katona, ugy annyira, hogy én őt e tekintetben, csak a hajdankor legelső lantosával Orpheus-sal hasonlíthatom össze. Windischgrätz az ujkor Orpheusa.“

A schwarzgelb örvendett e nyilatkozaton, kijelentvén, mikép ő ez oldalról a mai napig nem is ösmerte Windischgrätzet.

*) Nem, ezen nagy férfi képe nem jöhet illy ráma, hagyják ezt helyén üresen, mint Velenze üresen hagyá Marino Falieri, a köztársaság ellen összeesküvő dogeja arczképe helyét a dogék képei sorában.

A szerk.

A kávéház egy más szögletében azonban a boszankodó ifju erről illy magyarázatot adott barátainak: „Ez az ujdonan uj Orpheus abban különbözik az őskorítól, hogy míg ennek zenéjére — a monda szerint — városok emelkedtek ki a tengerből, az uj Orpheus bombáinak füttyölésére városok dőlnek romba, s enyésznek a semmiség tengerébe.“ —

* Nagy népesoportok csődültek elébök a hátráló osztrák zsoldosoknak. Tudja-e barátom, mért olyan fényesek ezek az osztrák katonák — kérdé egy ifju ember épen burnótot szippantó szomszédjától — hogy ne törje hasztalan a fejét, hát csak megmondom: ezek biz azért olly fényesek, mert a magyarok megkefélték.“

* Egy főtt rák — így neveztük a veresbe burkolt szerezsánokat — borozgatott egy kocsmában, egyszer csak káromolni kezdi Kossuthot. Egy magyar érzelmű, de a horvát nyelvet jól értő és beszélő ifju ember így szólott hozzá: Pajtás, én nem vagyok barátjuk a magyaroknak, de azt az egyet el kell ismernem, hogy Kossuth nagy és hatalmas ember, s ezt még te is tapasztalhatod; lásd ő csak ollyan ember, miképen nincs benne legkisebb lehetetlenség is, hogy őt ma tulajdon hátadon meghordozd Pest utcáin te még ma Kossuth szamarává válhatsz.“

Az ifju nem sokára ezután eltávozott, mert a jókedvű szerezsán haragosan kezdette csapkodni az asztalt.

Majd ő is eltávozott, de az utcán szokatlanul kezdették bámulni és körülmosolyogni, minek okát csak hazaérkezte után tudhatta meg, levetvén t. i. veres köpenyét látja, mikép közepére egy czédula van fölakasztva illy fölirattal: „Éljen Kossuth!“ A furfangos ifju jövendölése e szerint beteljesedett, ő Kossuth szamarává lön.

Mentő.

Huszár Miatyánk. *)

Déliabós puszták nagy mindenhatója,
Magyarok istene, világ alkotója;
Hallgassd meg ez egyszer én szívem kérését,
A te huszár fiad nyájás könyörgését.

Ha jó az a német, vagy cseh, vagy akárki,
A ki a bajuszát szokta beretválni;
Ne segítsd én uram sem engem sem őtet,
Csak saját vitézség adjon dicsőséget;

Hunyd be két szemednek ezüst szempilláját,
Ha kezdi te néped ellen a csatáját.
A többit én uram, teremő istenem,
Ten dicsőségedre emberül bevégzem.

*) E költeményt egy barátunktól vevők közlés végett, szerzőjét nem ismerjük, s bocsánatot kérünk tőle, hogy engedelmével közöljük, tulajdonitsa ezen kihágásunkat dala szépségének.

A szerk.

